

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **T. M.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem a žalobkyně nezletilé **A. M.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem, zastoupena zákonnou zástupkyní, žalobkyní Tetiana Mykulín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadala jménem svým i své nezletilé dcery rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26.11.2012, kdy o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jí a její dcery rozhodla tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zák.č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně namítala, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., (dále jen správní řád), neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí proto považuje za nepřesvědčivé. Dále porušil ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dále porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu žalobkyně

tvrdí, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán totiž zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobkyně má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Je přesvědčena o tom, že skutečnosti, které uvedla v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí její žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, nemá oporu ve skutkovém stavu věci. Dále uvedla, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jejím případě na místě použití imperativního pravidla non – refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, podle něžž „...*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva...*“. Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonu pod č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navrácení (refoulement), tzn. jestliže by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo na svobodě, neboť podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*“

Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Žalobkyně má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nezabýval se rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) téhož zákona, případně uplatněním principu non – refoulement, jak je formulován v Úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není na na dostatečné úrovni. Jak žalobkyně uvedla u pohovoru, má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvody se domnívat, že jí společně s dcerou v zemi původu hrozí pronásledování a skutečné nebezpečí vážné újmy. Tyto její obavy jsou důsledkem jednání a výhrůžek ze strany osob, kterým manžel žalobkyně dluží peníze. Pokud by se vrátila domů, byla by vystavena dalšími výhrůžkám, před kterými v roce 2010 z v obavách uprchla. Policie ani jiné státní orgány nejsou dle jejího názoru schopny zabezpečit jim bezproblémový návrat a ochranu před výše zmíněnými osobami. Nedomnívá se rovněž, že by našla účinnou ochranu v jiných částech země, neboť policie je podle všeho v úzkém kontaktu s osobami, které žalobkyni před jejím odchodem ze země pronásledovaly a ohrožovaly.

Uvedla, že za pronásledování se pro účely zákona o azylu, dle jeho ust. § 2 odst. 8 a 9 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo

v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, které objasnila v průběhu správního řízení, jsou subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně se domnívá, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu na V průběhu správního řízení žalobkyně objasnila, že jí v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které ji v minulosti vydíraly. Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, zda ji v případě návratu na z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo skutečné nebezpečí ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.

Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí, že skutečnosti jí uváděné jsou podřaditelné ust. § 12, potažmo § 14 a) zákona o azylu, odkázala na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Na základě výše uvedených skutečností považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný tím, že její žádost zamítl, žádost o udělení azylu v ČR posoudil nesprávně a v důsledku toho vydal vadné rozhodnutí. Má za to, že správní orgán tedy nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivně situaci žalobkyně a její dcery a nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Na základě chybného zhodnocení skutkového stavu věci, když neuvážil všechny skutečnosti, které se vztahují k její osobě, vydal vadné rozhodnutí.

Z těchto důvodů navrhovala, aby krajský soud rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 26.11.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že za žalobní body jsou vyjmenována jednotlivá ustanovení správního řádu, která zakládají povinnosti správního orgánu během správního řízení. Žalobkyně upozornila na zásadu non – refoulement a namítá, že tuto otázku je správní orgán povinnen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není na na dostatečné úrovni. Má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvodné obavy se domnívat, že ji společně s dcerou v zemi původu hrozí pronásledování a nebezpečí vážné újmy. Tyto obavy jsou důsledkem jednání a výhrůžek ze strany osob, kterým její manžel dluží peníze. Policie ani jiné státní orgány nejsou podle jejího názoru schopny zabezpečit ji bezproblémový návrat a ochranu před výše zmíněnými osobami. Odkázala na definici pronásledování. Domnívá se, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu na Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda ji v případě návratu na z těchto důvodů nehrozí jednání popsané

jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo skutečné nebezpečí ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že jmenovaná neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ona a její dcera mohly být vystaveny pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Z výpovědi jmenované je zřejmé, že ona ani dcera neměly ve vlasti žádné potíže a své obavy odvíjí od potíží manžela, jehož žádost je však řešena v samostatně vedeném řízení (jeho žaloba je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41Az 20/2012).

Ojedinelá událost, kdy žalobkyni – matce měly neznámé osoby nepřímo vyhrožovat únosem dcery, nenaplnila svým charakterem ani intenzitou definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Obavy žalobkyně rovněž nijak nesouvisí s jejich rasou, národností, pohlavím, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či se zastáváním určitých politických názorů. Jmenovaná se svou dcerou na území ČR pobývají již od dubna 2011, téměř celou dobu bez jakéhokoliv oprávnění zaručující legálnost tohoto pobytu. Správní orgán v rozhodnutí odkázal na rozsudek NSS č.j. 7Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005, dle kterého nelze institut mezinárodní ochrany zneužívat k legalizaci pobytu na území. Žalovaný také odkázal na rozsudek NSS č.j. 2Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, dle kterých „.....že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následoval skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti“.

Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobkyni, případně její dceru, musela by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíku z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaná takovou osobou není.

Žalovaný má za to, že podaná žaloba nijak nezpochybňuje správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán má za to, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti.

7.11.2012 podala žalobkyně (matka) jménem svým a své nezletilé dcery žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že je státní příslušnicí a národnosti, není, ani nikdy nebyla členkou žádné politické strany či organizace. Je vdaná, manžel a dcera rovněž žádají o udělení mezinárodní ochrany. V ČR žije její švagr, bratr a rodiče žijí na Na pracovala jako účetní, v ČR jako uklízečka. Má středoškolské

vzdělání. Před odjezdem z vlasti dne 16.4.2011 žila v obci, když v ČR již pobývala v letech 2001 až 2006, naposledy pak v období od října 2010 do 12.4.2011. Do ČR přicestovala se svým manželem. Sdělila, že problémy na jí začaly v lednu 2009. Manžel se z ekonomických důvodů rozhodl připojit k náboženské sektě Subotnici, rozdával jejich letáky a literaturu. Členem sekty se však nestal, za svou práci dostával měsíčně 2.000 hřiven. Manžel nebyl ale schopen všechnu literaturu rozdat, část vyhodil. Členové sekty na to přišli, manžela vyfotili. Požadovali pak po něm, aby pro ně 3 měsíce pracoval zdarma. S tím manžel jmenované nesouhlasil a neudělal to. Žalobkyně s manželem pracovali na tržišti, kde prodávali textil. Začali za nimi přicházet lidé ze sekty, ptali se, proč manžel nechodí k nim do práce. Po třech měsících manželovi sdělili, že mu vyměřili pokutu 10.000 hřiven, musí si jí odpracovat. Protože jej členové sekty stále obtěžovali, obrátil se manžel jmenované na policii. Tam po něm ale chtěli, aby do oznámení uvedl konkrétní jména členů sekty. On je však neznal, stýkal se jen se skladníkem, který mu vydával literaturu. Policisté nevěděli, co mají s oznámením dělat. Asi týden poté byl manžel přepaden a zbit. Musel být kvůli ošetření převezen do nemocnice, asi 3 měsíce nebyl schopen pracovat. Po návratu na tržiště za ním opět přišli členové sekty s tím, že šlo o první varování, musí odpracovat svůj dluh. V té době dostal manžel jmenované předvolání, aby se dostavil v ČR k soudu. Šlo o případ z roku 2003 nebo 2004, manžel byl v ČR ve vazbě, byl propuštěn na kauci. Na základě předvolání si manžel vyřídil české vízum s platností na 2 dny. Odjel, na se však již nevrátil. Telefonoval žalobkyni, že mu bylo slíbeno prodloužení víza. S tímto stavem však žalobkyně nebyla spokojena, manžel jí ale tvrdil, že za dobu jeho pobytu v ČR se situace ohledně sekty uklidní. Přestože po dobu 6-ti měsíců jmenovaná skutečně se členy sekty žádné potíže neměla, stále nebyla s manželovou nepřítomností spokojena. Rovněž prodej na tržišti upadal, neměla peníze a přitom musela splácet půjčku. Dohodla se s matkou na hlídání dcery a v roce 2010 odjela za manželem do ČR. Před ukončením platnosti víza se vrátila na Po návratu za ní přišli členové sekty a ptali se na manžela, na jeho zdraví. Také se ptali na dceru jmenované, že je malá, klidně se někdy nemusí vrátit domů. Žalobkyni to velmi vyděsilo a odstěhovala se ke své matce. Po telefonickém rozhovoru s manželem si vyřídila polské vízum a odjela přes Litvu a Polsko do ČR. O mezinárodní ochranu žádá, protože se bojí na vrátit. Zjistila, že takové potíže, jaké měli oni, měli se sektou i další lidé. Žalobkyně uvedla, že by chtěla s dcerou a manželem zůstat v ČR, chce aby tady žili společně. ČR je pro ni cílovou zemí. Dcera začala chodit do 1. třídy základní školy. Od ředitele základní školy poprvé slyšela o možnosti požádat o azyl. V případě návratu do vlasti se obává členů zmíněné sekty, kteří ji vyhrožovali. Svůj zdravotní stav označila za dobrý. Ve vlastnoručně psaných důvodech uvedla, že do ČR přijela za manželem, na ji hrozí nebezpečí. Dále pak v průběhu pohovoru žalobkyně zopakovala, že o možnosti azylu se dozvěděla teprve od ředitele základní školy a ten jim poradil, aby se obrátili na advokáty. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož ji v ČR nic nechybí. Bez dokladů je pro ni ale těžké tu být, nemohou s manželem najít práci. Na sice vše mají, mají ale strach se tam vrátit, bojí se hlavně o dceru. Na dotaz, zda na měla ona sama nějaké potíže, odpověděla, že neměla a potíže neměla ani její dcera.

Správní orgán při rozhodování vyšel z podkladů, které měl a tedy ze skutečností, které sdělila samotná žalobkyně, tj. z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.11.2012 a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.11.2012, když pohovor byl uskutečněn na žádost žalobkyně v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice jazyka ruského. Po skončení pohovoru žalobkyně na dotaz sdělila, že nemá žádné námítky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru.

Žalobkyně tedy v řízení před žalovaným vyložila, že opustila proto, že jejímu manželovi lidé z náboženského uskupení vyhrožovali a fyzicky ho napadli, jednou vyhrožovali i v tom smyslu, že by se mohlo něco stát i jejich dceři, žalobkyni samotné ani jejich dceři však nikdy nikdo nevyhrožoval. Manžel byl jednou cizími lidmi fyzicky napaden.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po posouzení skutečností, jež byly zjištěny ve správním řízení, tedy těch skutečností, které uvedla sama žalobkyně, dospěl soud k závěru, že ani jedna z podmínek ust. § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu v případě žalobkyně nebyla naplněna. Žalobkyni nikdo nepronásledoval za uplatňování politických práv a svobod a nemůže mít ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, které soud citoval, neboť bylo zcela jednoznačně prokázáno z tvrzení samotné žalobkyně, že jí samotné nikdo nevyhrožoval a v případě nezletilé dcery uvedla pouze jednu ojedinělou skutečnost, že jí někdo z cizích lidí naznačoval, že dceři by se event. mohlo něco stát.

Soud tedy uzavírá, že žádná z podmínek ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu v případě žalobkyně naplněna nebyla a navíc žalobkyně dle názoru soudu zcela jednoznačně chce zůstat na území ČR z toho důvodu, že si zde chce ona s dcerou i manželem legalizovat pobyt, neboť na území ČR již v dřívější době pobývali poměrně delší dobu, žije zde bratr jejího manžela, ten jim pomáhá, vzájemně si tedy vypomáhají, je tedy zcela evidentní, že zde chtějí žít a zlegalizovat si pobyt. Krajský soud tedy shledává v podání žádosti o mezinárodní ochranu snahu o zajištění legálního pobytu na území ČR. Pociťuje-li totiž cizinec odůvodněný strach z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu ČR požádá bezprostředně po svém přicestování. NSS v rozsudku ze dne 27.6.2005, č.j. 4Azs 395/2004 – 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území ČR ale nikoliv jako v případě žalobkyně, která na území ČR přijela 16.4.2011, ale žádost o mezinárodní ochranu podala až po jednom a půl roce, 7.11.2012. Jako účelovou odmítá i tu argumentaci žalobkyně, že se o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu dozvěděla až když dcera nastoupila na podzim roku 2012 základní školní docházku a ředitel školy zjišťoval, jaký druh pobytu na území ČR ona a manžel mají, zda trvalý, dlouhodobý nebo zda mají azyl. Takto se o možnosti podat si žádost o azyl dozvěděli, neboť jim ředitel radil, ať se obrátí na advokáty. Žalobkyně již delší dobu předtím, než žádost o mezinárodní ochranu podala, musela vědět, že na území ČR žije nelegálně.

Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným v tom, že žalobkyní zmíněné motivy osobního rázu nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Smyslem práva azylu není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi jeho původu. Nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 6.11.2003, č.j. 6Azs 12/2003 – 49 nebo ze dne 14.9.2005, č.j. 5Azs 125/2005 – 46). Uvedené pak platí i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ani tu nelze poskytnout v případě, kterýchkoliv, byť intenzivně pociťovaných obav cizince z návratu do země původu, ale jen v případech důvodů taxativně uvedených v § 14 a) odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatelkou popisované potíže nelze pod předmětné ustanovení podřadit. Dle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Jak soud již konstatoval, nic co je uvedeno v ust. § 14 a) odst. 2 zákona o azylu žalobkyni nehrozí, ani tyto skutečnosti neuváděla, neboť jí samotné ani její dceři osobně nikdo nevyhrožoval, nejsou tedy důvodné její obavy z návratu na a pokud byl její manžel ten, komu ze strany náboženského uskupení bylo nějakým způsobem vyhrožováno, soud zde podotýká, že bylo zjištěno, že manžel žalobkyně je sám účastníkem řízení o mezinárodní ochranu.

Krajský soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se žalobkyně snaží pouze zlegalizovat pobyt na území ČR. Žaloba tedy není důvodná a jako takovou ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí je odůvodněno ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, žalovanému, který naopak ve věci úspěch měl, žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová